στὴν κοπέλλα γιὰ νὰ τοῦ τὶς ξαναπῆ, καὶ τὰ μπράτσα της τοῦ φαινόντουσαν διαρκῶς πιὸ στρογγυλά, διαρκῶς πιὸ λευκά, καὶ σκεφτόταν ὅτι, ἂν εἶχε ποτὲ τὴν εὐτυχία ν' ἀγγίξῃ, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων του, λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴν πάλλευκη σάρκα ποὺ ἐξεῖχε κάτω ἀπὸ τὰ μανίκια τῆς 'Ασπρούλας, θὰ φλογιζόταν ἀμέσως ὁλόκληρος, σὰν τὴ χρυσαλίδα ποὺ πέφτει στὴ φλόγα...

Καί, σιγά - σιγά, ἔλεγε μέσα του :

— Ἴσως γίνει κι' αὐτὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ἂν τὸ ἀρνὶ εἶνε καλὸ καὶ ὤμορφα μαγειρεμένο...

Γινόταν πολὺ χαριτωμένο αὐτὸ τὸ ἀρνί, τόσο χαριτωμένο, ποὺ ὁ Φραγκίσκος ἔννοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ βγάλῃ 'Ασπρούλη... Καὶ ὁ 'Ασπρούλης ἔμαθε γρήγορα τ' ὄνομά του... Ὅταν ὁ κύριός του τὸ φώναζε, ἔτρεχε ἀμέσως κοντά του, σὰν σκύλος...

Ὅπως ὅλα τὰ ζῶα ποὺ τὰ παίρνουν πολὺ νωρὶς ἀπὸ τὴ μητέρα τους, ὁ 'Ασπρούλης συνήθισε τόσο στὸν κύριό του, ὥστε τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζῇσῃ μακρυά του. Τὸν ἀκολουθοῦσε στὸ λειβάδι ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀ ολουθήσῃ καὶ τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία. Κάποτε, γεμᾶτο ἀπὸ ὑγεία καὶ μεθυσμένο ἀπὸ τὴν ἄνοιξι, ἄρχιζε νὰ τρέχῃ, κάνοντας κύκλους γύρω ἀπὸ τὸ Φραγκίσκο, ποὺ τοὺς διέκοπτε γιὰ νὰ μασήσῃ λίγο χόρτο ἢ νὰ πιῇ λίγο νερό. Καὶ ὁ Φραγκίσκος διασκέδαζε μαζύ του, σὰν νὰ εἶχε ἕναν καλὸ σύντροφο... Κρυβόταν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ τότε τὸ ἀρνὶ οὐρλιαζε ἀπελπισμένα μὲ μιὰ φωνὴ σπαραχτική, μυριζόταν ὅλα τὰ μέρη γιὰ νὰ δῇ ποῦ βρισκόταν ὁ κύριός του... Καί, ὅταν τὸν ἀνεκάλυπτε, ἔπεφτε ἀπάνω του, κλαίγοντας σχεδόν, τόσο ἡ φωνή του ἦταν γλυκειά...

Καὶ ὁ Φραγκίσκος ἦταν εὐτυχισμένος. Φαινόταν πολὺ περήφανος γι' αὐτό... Τὸ πήγαινε στοὺς φίλους του καὶ τοὺς γνωστούς του κι' ἐξεθείαζε μὲ λυρισμὸ τὴν ἐξυπνάδα του. Τοῦ εἶχε μάθει ἕνα σωρὸ γυμνάσια. Τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων μάλιστα τὸ ἔμαθε ν' ἀνασηκώνεται στὰ πισινά του πόδια καὶ νὰ τοῦ ζητάῃ ἀλάτι...

Τὴ Μεγάλη Πέμπτη, ἡ 'Ασπρούλα πῆγε καὶ βρῆκε τὸ Φραγκίσκο, κρατῶντας ἕνα μεγάλο βιβλίο στὰ χέρια.

— Τί εἶν' αὐτό ; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος. Κανένα καινούργιο συναξάρι ;

— Ὄχι, ὄχι, μικρέ μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶνε ἕνας ὁδηγὸς μαγειρικῆς. Θὰ τὸν διαβάσουμε μαζὺ γιὰ νὰ διαλέξουμε τὴ σάλτσα...

— Ποιὰ σάλτσα ;

— Αὐτὴ ποὺ θὰ βάλουμε γύρω στὸ ἀρνί, μικρέ μου...

Ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο τὸ διάβασμα αὐτὸ γιὰ τὸ Φραγκίσκο... Ὦ! νὰ μείνῃ κοντὰ στὴν 'Ασπρούλα ἐπὶ ὥρα, ἐπὶ πολλὴ ὥρα, καὶ ν' ἀκούῃ τὴ γλυκειὰ σὰ βιολὶ φωνή της καὶ νὰ νοιώθῃ ἐπάνω του τὰ γλυκά της βλέμματα !...

Ἡ 'Ασπρούλα βρῆκε πολλὲς συνταγὲς ποὺ θὰ ἔκαναν τὸ φαΐ τους περίφημο... Καί, καθὼς ἐγύριζε τὰ φύλλα, ὁ Φραγκίσκος ἔννοιωθε τὰ χέρια της ν' ἀναδίνουν πιὸ μεθυστικὸ τὸ ἄρωμα τῆς πορτοκαλλιᾶς.

Τί καλὴ νοικοκυρὰ ποὺ θὰ γινόταν αὐτὴ ἡ χαριτωμένη κοπέλλα!...

— ...Θὰ τὸ κάνουμε μὲ γογγύλια !... εἶπε στὸ τέλος ἡ 'Ασπρούλα. Σοῦ ἀρέσει ἔτσι ;...

— Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει ἐσένα...

— Ἔχεις ἐδῶ γογγύλια ;

— Ὄχι...

— Τότε θὰ φέρω ἐγὼ ἀπόψε. Καὶ θὰ δῆς τί ὤμορφο ποὺ θὰ γίνῃ...

Ἡ 'Ασπρούλα ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα μ' ἕνα καλάθι γεμᾶτο γογγύλια... Τὰ καθάρισε ἀμέσως καὶ τοῦ διηγήθηκε διάφορες ἱστορίες, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Φραγκίσκου χαμογελοῦσε ἀδιάκοπα.

Ὁ 'Ασπρούλης ἐντωμεταξὺ πηδοῦσε ὁλόγυρα ἀπ' τὸν κύριό του. Λαίμαργος καὶ πονηρὸς καθὼς ἦταν, τοῦ ἅρπαζε κάθε τόσο κανένα γογγῦλι κι' ἔπειτα ἔφευγε χοροπηδῶντας...

— Δές ! ἔλεγε ὁ Φραγκίσκος, πόσο τοῦ ἀρέσουν τὰ γογγύλια !...

— Ἔχεις καλὸ μαχαῖρι γιὰ νὰ τὸ σφάξῃς ; τὸν ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ 'Ασπρούλα.

— Ὦ ! ὄχι...

— Τότε θὰ σοῦ φέρω τὸ μαχαῖρι τοῦ πατέρα μου...

Πράγματι, κατὰ τὸ βράδυ τοῦ ἔφερε ἕνα μαχαῖρι, ἐξαιρετικὰ ἀκονισμένο, ποὺ ἔλαμπε τόσο, ὥστε τὰ μπράτσα τῆς 'Ασπρούλας δὲν φαινόντουσαν τόσο λευκὰ μπροστά του...

— Λοιπόν, καληνύχτα, Φραγκίσκο ! τοῦ εἶπε. Θὰ τὸ σφάξῃς ἀπόψε, δὲν εἶν' ἔτσι ;... Χρειάζονται δυὸ μέρες γιὰ νὰ τρυφεράνῃ τὸ κρέας... Καληνύχτα !...

— Καληνύχτα, 'Ασπρούλα !...

Ὁ Φραγκίσκος πῆρε τὸ μαχαῖρι, πῆγε καὶ ἤπιε δυὸ ποτήρια κρασί, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σταῦλο, ὅπου κοιμόταν ὁ 'Ασπρούλης. Τὸ ἀρνάκι σηκώθηκε μόλις τὸν εἶδε, καὶ ἐβέλασε γλυκά, κυττάζοντας τὸν κύριό του μὲ τὰ γλυκὰ καὶ τρυφερὰ βλέμματά του.

— Ὦ ! 'Ασπρούλη !... ἐτραύλισε ὁ Φραγκίσκος, ἀφίνοντας νὰ τοῦ πέσῃ τὸ μαχαῖρι.

Καί, μὴ μπορῶντας νὰ βαστηχτῇ πειά, ἀγκάλιασε τὸ ἀρνάκι, ὅπως ἀγκαλιάζουν ἕνα μικρὸ παιδί...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὁ Φραγκίσκος σηκώθηκε πολὺ νωρίς. Μέτρησε καὶ ξαναμέτρησε τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχε κρυμμένα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μπαούλου του κι' ἀπόμεινε ἐπὶ ὥρα σκεφτικός, ἐνῶ ὁ 'Ασπρούλης χοροπηδοῦσε ὁλόγυρά του.

Ἔπειτα ὁ χωρικὸς πῆρε ἕξη ἀσημένια τάλληρα, ἕνα πανέρι καὶ τράβηξε γρήγορα - γρήγορα στὸ γειτονικὸ χωριό, ἀπ' ὅπου ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες. Σχεδὸν συγχρόνως ὅμως μ' αὐτὸν ἔφτασε καὶ ἡ 'Ασπροῦλα.

— Καλημέρα, Φραγκίσκε, τοῦ εἶπε. Τελείωσε ;

— Τελείωσε... ναί...

— Τὸ ἔσφαξες μόνος σου ;

— Ναί... ναί... Κύτταξε λοιπόν !... Δὲν εἶνε ὡραῖο ;...

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ καλάθι του ποὺ ἦταν γεμᾶτο κρέας.

— Ὡραῖα, εἶπε ἡ 'Ασπροῦλα. Εἶσαι ἄντρας, Φραγκίσκε, ἀφοῦ τὸ ἔσφαξες... Στ' ἀλήθεια, χθὲς δὲν θὰ τὸ πίστευα πὼς θὰ εἶχες τόσο θάρρος...

Ὁ Φραγκίσκος χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς νέας κόρης ποὺ τὸν ἐξέταζαν ἐρευνητικά.

Ἔξαφνα ἕνα βέλασμα ἀντήχησε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ὦ ! φώναξε ἡ 'Ασπροῦλα.

Καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. 'Αμέσως τὸ ἀρνὶ μπῆκε μέσα καὶ ἀνορθώθηκε στὰ πισινά του πόδια, ὅπως ἔκανε συνήθως ὅταν ἤθελε ἀλάτι...

— Εἶνε πολὺ δυνατὸ γιὰ σένα ! φώναξε ἡ χωρικὴ σκάζοντας στὰ γέλια. Ὦ ! λά ! λά ! λά !...

'Ακούγοντας τὰ ζωηρὰ γέλια της ἕνας χωρικὸς ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἔξω, μπῆκε μέσα.

Τότε ἡ 'Ασπροῦλα τοῦ εἶπε, κρατῶντας λιγωμένη τὰ πλευρά της :

— Τί βλάκας !... Πῆγε κι' ἀγόρασε κρέας ἀπ' τὸ χασάπη, ἐπειδὴ δὲν τολμοῦσε νὰ σφάξῃ τὸ ἀρνί του...

Τότε ὁ Φραγκίσκος ἔγινε κατάχλωμος. Τὰ χέρια του τρεμοῦλιασαν καὶ τὰ μάτια του πετάξαν δυὸ ἀστραπές. Ἡ ντροπὴ τὸν ἔπνιγε... Ἔννοιωθε τὴν ἀνάγκη ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν ἑαυτό του ἀμέσως...

Ἅρπαξε τὸ μαχαῖρι του μὲ χέρι νευρικὸ καὶ τὸ βύθισε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀρνιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ τελευταῖο βέλασμα ἀντήχησε παραπονετικό, ἀπείρως παραπονετικό...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, τρώγοντας τὸ ἀρνὶ μαζὺ μὲ τὴν 'Ασπρούλα, ὁ Φραγκίσκος πρόσεξε ὅτι ἡ συντρόφισσά του δὲν εἶχε πειὰ γλυκειὰ τὴ φωνὴ σὰν τοῦ βιολιοῦ, οὔτε τὰ χέρια λευκὰ σὰν τὰ λουλούδια τῆς πορτοκαλλιᾶς...

Δὲν τὴν ἀγαποῦσε πειά...

JEAN RAMEAU

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ὁ Χριστὸς
(Τοῦ Λεονάρδου Ντὰ Βίντσι)

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

Κάποτε ὁ περίφημος λωποδύτης καὶ κατόπιν διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας Παρισίων Βιντόκ, θέλοντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς ἀγγαρεῖες τῶν κατέργων, ἀπεφάσισε νὰ ὑποκριθῇ τὸν ἄρρωστο. Αὐτὸ δὲν τοῦ ἤτανε καὶ πολὺ δύσκολο. Ἤξερε ὅλας τὰς μεθόδους γιὰ νὰ προκαλῇ πυρετό, νὰ πρίζεται ἢ νὰ παρουσιάζῃ ψεύτικες πληγές.

Ἔβαλε λοιπὸν στὸ κεφάλι του κάποια ἀλοιφὴ καὶ τὸ ἔκανε νὰ πρισθῇ καὶ νὰ λάβῃ διαστάσεις τυμπανιαίας. Ὁ γιατρὸς τῶν κατέργων, μόλις τὸν εἶδε σὲ τέτοια κατάστασι, μὴν μπορῶντας νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τί ἔπασχε, τάχασε καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο.

Ἀλλὰ καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ νοσοκομείου δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀρρώστεια του. Συνεκάλεσαν μάλιστα ἰατρικὸ συμβούλιο καὶ ἐγνωμάτευσαν ὅτι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ... ὑδροπικία τοῦ ἐγκεφάλου !

Τὴν πρώτη νύχτα ποὺ πέρασε στὸ ἀπομονωτήριο τοῦ νοσοκομείου, ὁ Βιντὸκ κατώρθωσε νὰ κλέψῃ τὰ ροῦχα τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους, ἡ ὁποία τὸν ἐπεριποιεῖτο καί, μετεμφιεσμένος ἔτσι, ἐδραπέτευσε.

Στὸ δρόμο συνάντησε ἕναν ἀγαθὸ ἐφημέριο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκανε τὸ τραπέζι καὶ ὁ ὁποῖος, στὸ τέλος, παρεκάλεσε τὴν φάγία ἀδελφὴ νὰ τὸν μνημονεύῃ στὶς προσευχές της !...